

Hoofdstuk 36

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie dat verhaal van 'Het vrouwtje van Stavoren'?

Een schatrijke koopmansvrouw gooit uit kwaadheid haar erg dure ring in zee, terwijl ze daarbij zegt, dat het net zo onmogelijk is, dat die dure ring terugkomt, dan dat zij arm wordt.

Maar wanneer zij een week later een vis eet, ontdekt zij dat haar dure ring in die vis zit...

Jullie raden al wat het eind van dit verhaal, van deze sage is. Deze rijke koopmanvrouw raakt aan de bedelstaf.

Een sage is een oud volkverhaal, dat niet waar gebeurd is.

Hoofdstuk 36 - Terug in Galilea

Mattheüs 17 : 22 - 27

Toen de Here Jezus na zijn reizen in het buitenland terugkwam in Galilea, ging hij in Kapernaüm wonen. Zijn tijd was nog niet gekomen om naar Jeruzalem te gaan waar hij zijn werk op deze wereld zou voltooien.

Hier in zijn huis in Kapernaüm sprak Jezus voor de tweede keer met zijn leerlingen over zijn lijden en sterven, dat komende was.

Jezus wist dat zijn leerlingen nog steeds niet geloofden dat hij, de Messias, moest sterven. En ernstig, met de klemtoon op elk woord, sprak hij: 'De Mensenzoon moet overgeleverd worden in de handen van mensen die hem zullen doden. Maar drie dagen later zal hij opstaan uit de dood.'

De leerlingen werden erg verdrietig. Hoe kon Jezus nu zulke dingen zeggen? Hij was toch de Messias die tot grote dingen geroepen was! En waarom, als ook dit een gelijkenis was, waarom legde Jezus hun niet uit, wat hij hiermee bedoelde? Maar ze durfden niet om uitleg vragen. En omdat ze Jezus' woorden niet letterlijk geloofden, ontging hen ook de diepe troost dat hij op de derde dag zou opstaan uit de dood.

Jezus en zijn discipelen waren nog niet zo lang weer terug in Kapernaüm toen er een paar mannen bij de deur stonden die de tempelbelasting kwamen innen.

Volgens een oud gebruik in Israël betaalde elke man vanaf zijn twintigste, elk jaar tempelbelasting. Geld voor het onderhoud van de tempel in Jeruzalem.

Omdat Jezus langdurig in het buitenland was geweest had hij deze belasting nog niet betaald.

En dat klopte toch niet? Een rabbi die in gebreke was gebleven met het betalen van de tempelbelasting!

Deze belastingambtenaren gingen niet rechtstreeks naar Jezus. Dat durfden ze niet zo goed om reden dat die Nazarener er soms van die vreemde ideeën op na hield. En daarom spraken ze eerst zijn leerling Petrus erop aan.

‘Zeg Petrus, luister eens. Betaalt jouw meester geen tempelbelasting?’

Petrus antwoordde zonder er bij na te denken: ‘Ja, natuurlijk wel!’

Jezus hield zich nauwgezet aan de wet van Mozes. Waarom zou hij dan geen tempelbelasting betalen? En waarom moesten zulke mensen in dienst van de tempel altijd van het verkeerde uitgaan? Met grote stappen liep Petrus naar binnen om het tegen Jezus te zeggen en om geld op te halen.

Maar voordat Petrus zijn mond open kon doen, liep Jezus hem tegemoet en zei: ‘Petrus, ik wil je wat vragen. Alle koningen vragen belasting. Maar van wie vragen ze dat? Van hun eigen kinderen of van hun onderdanen?’

Verbaast bleef Petrus staan. Was hij weer te haastig geweest met antwoord geven? Hij met zijn: ‘Ja, natuurlijk wel!’ Wilde Jezus deze keer niet betalen? ‘Ik denk,’ zei hij bedeesd, ‘alleen van zijn onderdanen. Niet van zijn eigen kinderen.’

‘Inderdaad,’ zei Jezus, ‘kinderen hoeven geen belasting aan hun vader te betalen. Maar Petrus, moet ik dan deze tempelbelasting betalen?’

En toen besepte deze haastige Petrus dat hij weer onnadenkend geantwoord had. Natuurlijk. Tempelbelasting was niets anders dan belasting betalen aan God.

En Jezus, de Zoon van God, hoefde dat natuurlijk niet te doen.

Hij moest nu direct terug naar deze mannen om tegen hen te zeggen dat Jezus, de Zoon van God geen belasting voor de tempel hoefde te betalen. Maar al weer was Jezus hem een slag voor.

‘Petrus, ik hoef geen tempelbelasting te betalen. Maar deze mensen geloven niet dat ik Gods Zoon ben en om hen geen stok te geven waarmee ze mij kunnen slaan: ga naar het meer en werp je hengel uit. In de bek van de eerste vis die je vangt zul je een geldstuk vinden, waarmee je mijn tempelbelasting kunt betalen, en ook die van jouzelf.’

Petrus deed direct van Jezus hem opgedragen had.

Simon Petrus, hij kon niet geloven dat zijn Meester zou sterven. Zelfs niet nu hij het al voor de tweede keer uit Jezus’ eigen mond gehoord had.

Maar dit wonder van een vis gaan vangen met geld in zijn bek, dat geloofde hij direct.

‘Ik ben zo weer terug,’ zei hij tegen de belastingambtenaren van de tempel. Zeker van wat hij deed liep Petrus met een hengel over zijn schouder naar het meer. Nog nooit was een visser in Kapernaüm zo zeker geweest van wat hij zou vangen! Hij hoefde niet eens lang te wachten. Zodra hij voelde dat hij beet had haalde hij op. In de bek van die vis vond Petrus een muntstuk. Hij glimlachte in zijn baard toen hij met grote stappen terugliep naar huis. ‘Zo zijn de kinderen van de Koning vrij van belasting betalen!’ Alleen om de mensen geen stok in de handen te geven, waarmee ze hem zouden kunnen slaan, betaalde Jezus. En niet eens uit zijn eigen portemonnee, nee hij haalde gewoon een muntstuk uit het bezit van zijn Vader. Alles op deze wereld is van God: de dieren op de duizenden bergen en ook de vissen in alle zeeën! Alles. En wat van God is, zou dat dan ook niet van Jezus zijn?

Ook bleef er nog de helft van dat muntstuk over voor hemzelf! Dat kwam wel goed uit, want zijn vrouw zat niet al te royaal in haar geld, nu hij niet meer viste. Ongetwijfeld had Petrus door de jaren heen altijd zijn tempelbelasting betaald. Nu was het nodige geld er ook, ondanks dat hij met zijn beroep als visser was gestopt. En nu hij zonder inkomsten was betaalde Jezus voor hem. Petrus mocht delen in de schatten van de Koning. Dat was wel heel, heel bijzonder...

